

revetíthető, ha többségnek és kisebbségnek egyaránt a cigányügy törvényes rendezetlenségéből fakadó törvénytelen helyi háborúkra kell berendezkednie.

A törvényes rendezés minden bizonnyal hosszú és nehéz folyamat lesz. Mert tartalmának kialakításához valóban elengedhetetlen a kultúrák megegyezése. Hogy e megegyezés létrejöhessen, ahhoz persze sok lépésen át vezet az út. Ezek között azonban a cigánykérdés szociális és kisebbségi mozzanatainak szétválasztását lehetővé tévő nyilvános dialógus megteremtése kitüntetett jelentőségű: láttuk, az önazonosságot és a kollektív összetartozást megjelenítő tartalmak enélkül nem tisztázhatók. De ha más nem is, e dialógus kezdeményezésének intézményes keretét a törvény megteremtette a romák számára. A ma még üres közjogi státusú kisebbségi önkormányzatok holnap tartalommal telítődhetnek, s vezetőik felismerhetik bennük az „elismerésért folyó küzdelem” hasznos szervezeti eszközét. Hogy ezt – legalább elvben – megtehessék, ahhoz persze az intézményeknek a többség kezéből a kisebbségébe kell kerülniük. Mert ma nem ez a helyzet: mi, „többségiek” választjuk a *nekünk* megfelelő roma vezetőket *magunknak*. Az elismerés politikája márpedig mindaddig nem lehet hiteles, ameddig a kisebbségi azonosulás szabad megválasztásának alkotmányos jogát a többség éppen e jog *képviselése* tekintetében korlátozza. A mi legfontosabb gesztusunk ezért az önkorlátozás lehet: a kisebbségi képviselők megválasztásának jogáról egyszerűen le kell mondanunk. Valós tartalma szerint e gesztus persze nem lemondás, hanem nyereség: a demokratikus jogok tartalmának gazdagítása révén – *mindannyiunk nyeresége*.

Székely Magda

TÁMOLYOGVA

Ahogy támolygok összevissza
dobálnak ütnek a falak
a testem csupa seb hiába
igyekszem lenni józanabb
ha segítenél még ez egyszer
volna utolsó irgalom
lábra állni bár talpalatnyi
de Feléd tartó talajon

AKI VAGY

Aki vagy nézz rám szeretettel
ahogy én is szerettelek
az évek nem hiába teltek
voltál velem voltam veled
itt és most újra megkötött
az ős szálakból font közösség
hova lettél nem érlek el
ha szalmaszál ami közös még

Asztalos András

A KÖLTŐ VÉKONY

A költő vékony.
Vékony, mert türelmetlen:
gyors az emésztése.
Ezért nem tud regényt írni.
Vékony, mert kevés a sava.
Vékony, mert nem eszik.
Nem eszik, mert annyira szerelmes
a világba és a létezésbe:
nem eszik, mert annyira hányingere
van a világtól és a létezéstől.
A költőnek sohasem nagyobb a szeme,
mint a szája, sőt szája talán
a legkisebb szerve, csak a legfontosabb
részleteket teszi szóvá.
A költőnek soha sincs pénze;
mindenét mindig drága szavakra költi.
A költő nem takarékoskodik;
neki mindegyik napja utolsó nap.
A költő örült, mert mindent mindig
egy fehér lapra tesz fel, s mert
soha nem hisz semmiben, senkiben és
magában.
A költő vékony.